

Leven voor God

Geestelijke lessen in verband met de wijding van de priesters, de Levieten en de nazireeërs onder het oude verbond

*“(...) dat u uw lichamen stelt tot een levend, heilig en God welgevallig offer:
dit is uw redelijke eredienst” (Rom. 12:1-2);*

*“Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest
gegeven tot welzijn van allen” (1 Kor. 12:7);*

“...en laat u ook als levende stenen zelf gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een geestelijk priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die God welgevallig zijn door Jezus Christus (...) U echter bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk God ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem die u uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht (1 Petr. 2:5, 9);

“Hem die ons liefheeft en ons van onze zonden verlost heeft door Zijn bloed - en Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor Zijn God en Vader gemaakt” (Openb. 1:6).

Geestelijke lessen

Er zijn geestelijke lessen te leren in verband met de wijding van de priesters, de Levieten en de nazireeërs onder het oude verbond. Nadat het volk Israël was verlost uit de slavernij in Egypte en bij de berg Sinai tot God was gebracht, sloot Hij een verbond met hen. Wanneer zij zich daaraan zouden houden, zou het volk Hem uit alle volken ten eigendom zijn: een koninkrijk van priesters, een heilig volk (Ex. 19:5-6).

Voordat het volk de gestelde regels in handen had, had het Gods verbond reeds verbroken door een gouden kalf te maken en zich daarvoor te buigen. Ondanks deze zonde heeft God hen niet verdelgd. Mozes ging opnieuw de berg op en ontving daar uitvoerige instructies hoe hij samen met het volk de tent der samenkomst moest bouwen. Op grond van het dagelijks brandoffer kon God toch te midden van het volk wonen (Ex. 29:38-46). Eenmaal in het jaar zou de hogepriester op de Grote Verzoendag het heilige der heilige binnegaan en daar bloed sprenkelen op het verzoendeksel om voor de zonden van het volk verzoening te doen (Lev. 16:34). Na de zonde met het gouden kalf bestond niet meer het hele volk uit priesters, maar was Aäron de hogepriester en waren alleen zijn zonen de priesters. De mannelijke leden van

de stam Levi, waartoe zij behoorden, moesten de priesters helpen bij de dienst in het heiligdom.

God had Mozes allerlei wetten en voorschriften gegeven over de manier hoe Hij wilde dat het volk Hem zou dienen. De priesters hadden de taak om namens het volk bloedige offers en spijsoffers op het altaar aan God te offeren. En het vuur op het brandofferaltaar, dat door God was aangestoken, brandend te houden. En dagelijks moesten zij reukwerk op het gouden reukofferaltaar ontsteken. Ook moesten zij zorgen dat de gouden kandelaar licht bleef verspreiden. En dat wekelijks de twaalf toonbroden werden ververst.

Deze ceremoniële dienst was een afschaduwing van de geestelijke werkelijkheid onder het nieuwe verbond. De offerdienst wees heen naar het werk van de Here Jezus, die eenmaal Zichzelf zou opofferen op het kruis van Golgota (Hebr. 10:1-18). Zoals bij de offerdienst in het Oude Testament elke priester en Leviet een taak had, zo heeft nu ook elk lid van de Gemeente van Christus, het hemelse volk van God, een taak in het dienen van God en het brengen van offers die welbehaaglijk zijn voor Hem.

De Israëliet kon vrijwillige offers brengen, maar er waren ook verplichte offers. Wanneer een lid van het volk van God had gezondigd, dan moest men zijn

zonde belijden; maar er moest ook een plaatsvervangend offerdier worden geslacht en geofferd. Om als priester dienst te kunnen doen in het heiligdom, vond er een bepaald ritueel plaats. Van de wijding van de priesters en van de Levieten, en van de wijding van de nazireeërs kunnen wij veel leren.

De wijding van de priesters en hun dienst

In Leviticus 8 wordt de priesterwijding uitvoerig beschreven. Mozes, Aäron en zijn zonen stonden bij het altaar, een beeld van het kruis. Drie dieren werden bij Mozes, de middelaar tussen God en het volk, gebracht. Eerst een stier als zondoffer, daarna twee rammen ten brandoffer. Aäron en zijn zonen legden hun handen op de kop van het zondoffer, maar ook op de kop van het eerste brandoffer. Bij het zondoffer droegen zij symbolisch hun zonden over op het offerdier, maar bij het brandoffer werd symbolisch de heerlijkheid, de aangenaamheid van het offer voor God, op hen overgedragen. De eerste ram van het brandoffer werd geslacht en daarna verbrand op het altaar. Daarna werd de tweede ram van het brandoffer geslacht. Nadat de priesters delen van dit offer op hun handen hadden gekregen en voor Gods aangezicht hadden bewogen, werd het offer ontstoken op het altaar. Beide offers, zowel het zondoffer als het brandoffer, zijn een beeld van de Here Jezus. In het zondoffer zien we het werk van Christus als Degene die stierf voor onze zonden. In het eerste brandoffer zien we Wie de Heer Jezus is voor God. In het tweede brandoffer, het inwijdingsoffer, zien we wie de offeraar is in Christus voor God.

Het zondoffer werd buiten de legerplaats verbrand. Zo heeft de Here Jezus op het kruis, buiten de poort van Jeruzalem, het oordeel over de zonden gedragen (Hebr. 13:10-16). Een deel van het bloed van het brandoffer werd aan de rechteroorlel, aan de rechterduim en aan de rechter grote teen van de priesters gestreken. Zo werden de zintuigen en de handen en voeten waarmee de priesters hun handel en wandel verrichtten symbolisch onder het beslag gebracht van het bloed van Christus. Vervolgens werd de rechterschenkel van het dier (die spreekt van de kracht en de wandel van de Here Jezus) genomen, en drie koeken als spijsoffer. Dit werd allemaal op de handen van de priesters gelegd en door hen voor het aangezicht van de Here God bewogen.

Het spijsoffer werd altijd in combinatie met het brandoffer gebracht. Het spreekt van het volmaakte leven van de Here Jezus. Hij is het tarwegraan dat in de aarde werd gelegd en vrucht voortbracht. Dit spijsoffer bestond uit:

- (a) Een ongezuurde koek, die spreekt van het leven van de Here Jezus. In Hem was geen zonde.
- (b) Een geoliede koek. De Here Jezus werd gedoopt bij de Jordaan en door God gezalfd met de Heilige Geest.

- (c) Een dunne koek. Als mens werd Christus volledig blootgesteld aan het vuur van het oordeel van God op het kruis.

Vervolgens nam Mozes de borst van het offerdier (de borst, de plaats dichtbij het hart, spreekt van de *liefde* van Christus), en bewoog deze als beweegoffer voor het aangezicht van God. Ten slotte werd het bloed en de zalfolie op de kleren van de priesters gesprend. De kleren spreken van wat er van ons zichtbaar is. Aan een gelovige moet te zien zijn dat hij gereinigd is door het bloed van Christus en geheiligd door de Heilige Geest.

Samengevat: een gelovige kan alleen als 'priester' dienst doen, wanneer hij beseft dat de Here Jezus voor zijn zonden is gestorven. Ik ben nu welbehaaglijk in Gods oog geworden, doordat God mij aanziet in de kracht en de waarde van het offer van Christus. Omdat de Here Jezus Zichzelf onberispelijk heeft opgeofferd op het kruis, is God door Zijn offer verheerlijkt. De Here Jezus droeg de straf die wij hadden verdiend. Voor onze zintuigen geeft verbrand vlees een afschuwelijke geur. Voor God was deze geur *rustgevend*. Op grond van dit offer werd aan Gods gerechtigheid voldaan en kan Hij onze zonden vergeven. Door met de prijs van Zijn leven, de hoogste prijs, te betalen liet Christus zien wat echte liefde is.

In de oudtestamentische wijding voor de priesterdienst liggen belangrijke lessen voor ons. Uit de genoemde teksten in het Nieuwe Testament zien we dat *alle* gelovigen priesters voor God worden genoemd. Deze dienst kunnen zij alleen verrichten, wanneer zij zicht hebben op het offer dat de Here Jezus bracht op Golgota. Als een geestelijke priester kan nu elke gelovige tot God naderen in het hemelse heiligdom om Hem offers van lof en dank te brengen (Hebr. 13:10-15).

De priester brengt niet alleen offers, hij houdt zich ook bezig met het welzijn van Gods volk. En hij draagt er o.a. zorg voor dat ook andere gelovigen het licht op de Here Jezus laten vallen, door zo nodig belemmeringen uit hun leven te verwijderen. Zo kan ook vandaag de gelovige als 'priester' tot God naderen, in het besef dat hij dit niet in eigen kracht kan doen. Met een beweegoffer in zijn handen toont hij God wat hij onder verschillende invalshoeken in de Persoon van de Here Jezus heeft gezien.

De wijding en de dienst van de Levieten

In Numeri 8 lezen we over de wijding van de Levieten. We zagen reeds dat de priesters tot de familie van Aäron behoorden. De Levieten vormden een groter geheel, een hele volksstam. Met deze stam handelde God heel opmerkelijk. Een kenmerk van Levi en zijn nakomelingen was dat zij opkwamen voor de eer van God. Levi nam eerst op menselijke wijze wraak vanwege zijn zuster Dina, en doodde degenen die haar hadden onteerd (Gen. 34). Maar toen Israël een gouden kalf maakte en zich hiervoor neerboog, kwamen alleen

de Levieten op voor de eer van God en voltrokken op Zijn bevel het oordeel aan het zondige volk (Ex. 32:26-29). Tegen het einde van de woestijnreis vond er een vreselijke vermenging plaats met de Moabieten, met het gevolg dat een plaag van God het volk trof. Doordat Pinechas, de kleinzoon van Aäron, het zwaard trok en belangrijke veroorzakers van het kwaad doodde, stopte het oordeel van God (Num. 25:1-15).

Toen Jakob zijn zonen op zijn sterfbed zegende, zei hij over Simeon en Levi: vervloekt is hun toorn! Hij dacht terug aan de dag dat zij de inwoners van Sichem hadden gedood en hem stinkende hadden gemaakt bij de inwoners van het land. Als gevolg van deze daad zouden de nakomelingen van Levi geen erfdeel ontvangen in het land en verstrooid te midden van hun broeders wonen. Doordat zij echter voor de eer van God opkwamen na de zonde met het gouden kalf, veranderde Mozes uit naam van God de vloek in een zegen. De stam Levi werd uitgekozen om reukwerk te leggen voor Gods aangezicht en de ark met de tabernakel door de woestijn te dragen. Ook kregen zij de taak het volk onderwijs te geven in de wet van God, en daarom zouden ze te midden van het volk wonen (Deut. 10:8-9; 33:8-11; Mal. 2:4-6).

Om de Levieten geschikt te maken voor deze dienst werden zij, evenals de priesters, hiertoe gewijd (Num. 8:5-26). Bij deze wijding werd ten eerste het ontzondigingswater op hen gesprengd. Daarna werd al het haar van hun lichaam afgeschoren en werden hun kleren gewassen. Vervolgens werd evenals bij de wijding van de priesters een zondoffer en daarna een brandoffer gebracht. Voordat deze dieren werden geslacht, legden de Levieten hun handen op de kop van de offerdieren. Daarna bewoog Aäron de Levieten symbolisch voor het aangezicht van de Here.

De belangrijke les voor een dienstknecht van God vandaag de dag is dat hij moet beseffen dat hij de zegen van God niet heeft verdiend. Het is alleen dankzij het werk en het offer van de Here Jezus. Iemand zei eens: een gelovige krijgt wat hij niet heeft verdiend, en hij krijgt niet wat hij wel heeft verdiend! Zo kan een vloek veranderen in een zegen en kunnen wij tot zegen worden voor anderen. Denk aan de apostel Paulus.

Daarom moet een dienstknecht van God ten eerste bereid zijn zichzelf laten reinigen door middel van het Woord van God. Het tweede wat bij de wijding plaatsvond, was dat de Levieten het scheermes over hun vlees moesten laten gaan. Dat wil zeggen: een Leviet, een dienstknecht van God, moet bereid zijn alle uitwassen van zijn vlees te laten verwijderen, in alle facetten van zijn leven (de dingen die in het openbaar zijn gebeurd, of die in het verborgen plaatsvonden). Levi bedoelde het goed in de kwestie met zijn zuster Dina, maar hij handelde volkomen vleselijk. Zo'n gedrag past niet bij een dienstknecht van God. Ten derde moest de Leviet bij zijn wijding zijn kleren wassen. Het gebeurt zo gemakkelijk dat een

dienstknecht van God, door het werk dat hij doet, in aanraking komt met zonden van hemzelf of van anderen en daardoor verontreinigd wordt. Om als dienstknecht van God heilig en onbesmet te blijven, is de praktische reiniging door de wassing van het Woord noodzakelijk.

Een Leviet, een dienstknecht van God, dient zich ook ervan bewust te zijn dat hij God en de mensen alleen kan dienen op grond van het offer van de Here Jezus, die stierf voor zijn zonden. Alleen door dit offer zijn wij welbepaald in Gods oog. Voor elke leeftijdsgroep van dienstknechten heeft God een specifieke taak. Een gelovige moet niet alleen handelen met goede bedoelingen, maar in de eerste plaats *gehoorzaam* zijn aan God. Daarbij moet hij steeds leren dat de I van zijn IK moet worden omgebogen tot de C van Christus. De naam Levi betekent: *toegewijd*. Levietendienst verrichten wil dus zeggen: in de Gemeente, met de specifieke gaven die God je heeft gegeven, Hem en de gelovigen dienen in de kracht van de Geest van Christus.

De wijding en de dienst van de nazireeërs

Een man of een vrouw in het volk Israël kon zich voor een bepaalde periode speciaal aan God toewijden. Dit deed hij of zij door een bijzondere gelofte af te leggen, nl. de nazireeërgelofte (Num. 6:1-21). In de periode van het nazireeërschap mocht men geen wijn of bedwelmende drank drinken of iets van de vruchten van de wijnstok eten. In die periode mocht men ook het hoofdhaar niet laten afknippen. Verder mocht men geen dode aanraken. Als iemand in de periode waarin hij van plan was zich volledig aan God toe te wijden, toch onverwacht verontreinigd werd door aanraking met een dode, dan werd deze periode afgesloten met het afscheren van het hoofdhaar op de dag van zijn reiniging. Op de zevende dag moest hij het afscheren, en op de achtste dag een offer voor zijn reiniging brengen dat bestond uit twee duiven. De ene duif werd als een zondoffer geslacht en geofferd, de andere duif als een brandoffer. Ook moest hij een eenjarig schaap tot een schuldoffer brengen. Na de reiniging kon de periode van toewijding opnieuw beginnen. De achtste dag spreekt van een nieuw begin.

De periode van het nazireeërschap, van volledige toewijding, werd afgesloten met het brengen van een éénjarig schaap als brandoffer, een gawe, éénjarige ooi als zondoffer en een gawe ram als vredeoffer, met de bijbehorende spijsoffers en plengoffers. Daarna werd het hoofdhaar van de nazireeër afgeschoren en in het vuur geworpen, zodat dit met het vredeoffer kon verbranden. Bepaalde delen van de offers werden eerst op de handen van de nazireeër gelegd. Vervolgens nam de priester deze offerdelen en bewoog ze voor het aangezicht van God, met de beweegborst en de hefschenkel. Daarna mocht de nazireeër weer wijn drinken.

Ook nu kan een gelovige besluiten zich gedurende een bepaalde tijd volledig aan God toe te wijden. Hiertoe dient hij zich van dingen die op zichzelf goed zijn te onthouden, bijvoorbeeld door ongehuwd te blijven of door tijdelijke seksuele onthouding (1 Kor. 7:5-9). Zijn geest moet openstaan voor de werking van Gods Geest en daarbij niet beïnvloed worden door iets van deze wereld (Ef. 5:18-19). De dood is een gevolg van de zonde. Met de zonde mag hij niet in aanraking komen, omdat men daardoor verontreinigd wordt. Het lange haar is in de Bijbel het symbool van toewijding, een zichtbaar teken voor jezelf en anderen. Wanneer een gelovige met de zonde of met de gevolgen ervan in aanraking komt, wordt hij daardoor verontreinigd. En dan is een periode van herstel nodig en een hernieuwde toewijding. Gelukkig mag je bij God steeds opnieuw beginnen. Echter nooit met iets van jezelf, maar met het offer van de Here Jezus. Dit moet steeds centraal staan in ons leven. Alleen op grond van het brandoffer, al is het nog zo klein, is de gelovige welbehaaglijk in Gods oog. Elke keer als wij het doel missen, moet het besef bij ons leven dat Christus voor die bepaalde zonde moest sterven. Daarbij dient er ook besef te zijn van de schuldvraag: 'Hoe had ik de aanraking met het kwaad kunnen voorkomen? Wat was onbedoeld toch mijn aandeel hierin en de oorzaak dat ik faalde in mijn toewijding?' Wanneer de bijzondere periode van volledige toewijding wordt afgesloten, dient de gelovige God te danken dat Hij hem aanziet in de Here Jezus. En hij mag dan dankbaar met Hem terugkijken op de kracht die hij ontving om geheel voor Hem te leven.

Leven voor God: willen wij dit elke dag? Dit kan alleen in Gods kracht. In de Bijbel vinden we enkele nazireeërs. In het Oude Testament zien we *Simson*. Helaas ging het op jonge leeftijd al mis met hem. Hij stelde geen duidelijke grenzen in zijn leven. Vervolgens ging hij er overheen door een verbintenis aan te gaan, een huwelijk waaraan God Zijn goedkeuring niet kon geven. Later kwam hij in aanraking met de dood als een gevolg van de zonde. Op het terrein waar hij terecht kwam, was hij een raadselachtig figuur. Hij leefde niet duidelijk volgens Gods normen en waarden. Steeds weer liet hij zich verleiden, totdat hij op den duur gevangen werd genomen. Hij verspeelde het teken van zijn nazireeërschap terwijl hij sliep. Gelukkig kwam hij tot inkeer. Toen zijn haar weer begon te groeien, het uiterlijke teken van zijn toewijding, keerde zijn kracht ook terug. Nog eenmaal schonk God hem een grote overwinning.

De andere nazireeër die we kennen is Johannes de Doper. In een leven van permanente toewijding riep God hem om de heraut van de Messias te zijn. Door zijn gedrag was hij wel een goed voorbeeld voor zijn volksgenoten. Velen gaven gehoor aan zijn oproep om zich tot God te bekeren. Zonde noemde hij openlijk en moeilijke kwesties ging hij niet uit de weg. Ook hij stierf als een gevangene, maar niet door zijn falen als gelovige. Zijn leven van toewijding was geen verloren leven. De Here Jezus sprak Zijn bijzondere waardering uit voor de dienst van deze man, die voor honderd procent toegewijd leefde voor God!

(JCvB) Terneuzen, september 2010

Oude Sporen 2013

